

ἤρουντο ῥέον δρόμον ἀγνώστου μέλλοντος εἰς τὰ εἰκοσι ὀκτὼ ἔτη του καὶ εἰς τὴν παιδικὴν καρδίαν του.

Πολλοὶ εἶπαν ὅτι ἡ συγκινητικωτέρα στιγμὴ εἶνε ὅταν ἀσπάζεται καθεὶς νεκρόν. Ὡς, ὑπάρχον καὶ στιγμαὶ καθ' ἃς ἀπεχωρίζεται τις

ζῶντα μὲ περισσότερα ἀπόγνωσιν ἢ ἐὰν τὸν ἠσπάζετο νεκρόν. Ἀρκεῖ ὁ ζῶν αὐτός, ὅπως ὁ φίλος μου, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον ἀρθεῖ τὸ θείον του, τὸ ἰδιαικὸν του, μία κόρη αἰθερία ..

ΔΑΦΝΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Επὶ τῶν ῥερίπων τῶν Τράλλεων ἐπετράπη, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, ἡ ἀνασκαφὴ πρὸς προμήθειαν μαρμάρων διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ τεμένους Ραμαζᾶν πασᾶ. Οἱ αὐτοὶ δ' ἐργαζόμενοι ἐργάται σκάπτοντες πρὸ τινος ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ, ἀνεύρον εἰς βάθος τριῶν μέτρων δύο μαρμάρηνα ἀγάλματα ἐξ ὅρου τέχνης. Τὸ ἐν, ὅπερ εἶναι ἄνευ κεφαλῆς καὶ χειρῶν δυστυχῶς, παριστᾷ πιθανῶς τὴν θεᾶν Ἀφροδίτην, ὡς ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἡδυπαθοῦς αὐτῆς στάσεως καὶ τοῦ συνόλου τοῦ ἱματισμοῦ εἰκάζεται. Τὸ περιβάλλον τὴν θεᾶν πολὺπτυχον ἱμάτιον καλύπτει αὐτὴν μέχρι τῆς ὀσφύος, τοῦ λοιποῦ αὐτῆς σώματος καθ' ὅλην τὴν μένοντος γυμνοῦ ἔκ τῆς ὀσφύος τὰ ἄκρα τοῦ ἱματίου, οὐτινος τὸ κράσπεδον εἶναι πεποικιλμένον καὶ θυσσανωτόν, πίπτουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κατέρχονται ἐπιχαρίτως μέχρι τῆς στοργύλης βάσεως ἐφ' ἣς ἵσταται. Ἐπὶ τῶν μηρῶν διατηρεῖται τὸ ὅτιλο πεποικιλμένον ἀγγείου, ἐξ οὗ συμπεραίνεται, ὅτι ἡ θεὰ ἐκράτει ἀγγεῖον. Ἰχνος κόμης δὲν ὑφίσταται, οὔτε ἐπὶ τῶν νώτων, οὔτε ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι ἡ κεφαλὴ ἐστῆρετο μὲ κόρυμβον. Ὁ βραχίον τῆς δεξιᾶς χειρὸς σώζεται κατὰ μέρος, μέχρι τεσσάρων δακτύλων, τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς οὐδὲν ὑπάρχοντος. Ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα τῆς θεᾶς στάσις, τὸ ὀλίγον καμπύμενον γόνυ τοῦ δεξιοῦ αὐτῆς σκέλους καὶ ἐν γένει τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο παράστημα ἀποπνέει θεῖαν μεγαλοπρέπειαν καὶ χάριν, ἥνδ' ἀκαλλιτέχνης τῆς περιουσίας τῶν Τράλλεων σχολῆς ἐνέπνευσε διὰ τῆς θεσπεσίας σμίλης του εἰς τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο μάρμαρον.

Τὸ ἕτερον ἄγαλμα, ὅπερ καὶ καταδεικνύει λεπτοτέραν τέχνην, παριστᾷ νεανίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἔφηβον, περιβεβλημένον χλαμύδα ἐμποροποιμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ κατερχομένην ἄνωθεν τῶν γονάτων. Ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐπιχαρίτως κλίνουσα ὀλίγον κεφαλὴ του, τὸ ἔρεισμα τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης ἐπὶ τοῦ παρακειμένου βῆθρου, τὸ ἐκφραστικὸν αὐτοῦ πρόσωπον, τὸ στήριγμα τοῦ ὅλου σώματος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῦ ἐπαναπαύμενος ἀριστερὸς ποὺς, παριστᾷ νεανίαν ἀμερικῶνως θεώμενον τὰ ἀπέναντι αὐτοῦ ἀντικείμενα, πρὸς ἃ ἀφελῶς μεδιᾷ. Ἐκ τοῦ ὄντος ἀριστοτεχνήματος τούτου ἐλλείπουσι μόνον τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, τοῦ δεξιοῦ ἐπιπροσθέτου ὄντος, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ ἐγκοπῆς. Ἀνωθεν ὅμως τῶν ἀστράγαλων διατηροῦνται οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων, αἱ δὲ κνήμιν αὐτοῦ ἀποδεικνύουσιν ἐπεξεργασίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Αἱ χεῖρες εἶναι ἀφανεῖς, κεκαλυμμέναι οὕτως ὑπὸ τῆς χλαμύδος. Καὶ ἡ μὲν δεξιὰ φαίνεται κατερχομένη καθέτως ἐπὶ τοῦ μηροῦ, ἡ δὲ ἀριστερὰ

διακρίνεται ἔξωθεν τῆς χλαμύδος ὅτι ἐπαναπαύεται ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ περιβάλλουσα τὸ ὅλον χλαμύς ἀποτελεῖται ἐκ γονδρῶ ὑφάσματος, ὃς τοῦτο ἀποδεικνύουσιν αἱ σκληραὶ πλὴν μεγαλοπρεπέσταται αὐτοῦ πτυχαί, τοῦ ὅπερ παρέχει ὑπονοίας ὅτι ἡ παράστασις αὕτη τοῦ ἐφήβου ἐγένετο ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἢ μετὰ τὸ πέραν ἀγῶνος.

Τῆς θεᾶς τὸ ὕψος μέχρι τοῦ λαίμου εἶναι 1 μέτρον καὶ 80 σ/ο ἀπὸ τῆς βάσεως, τοῦ δὲ ἐφήβου 1 μ. καὶ 45 σ/ο.

Περὶ τῆς εὐρέτους τῆς κεφαλῆς τῆς θεᾶς ὅσον καὶ τῶν χειρῶν αὐτῆς δὲν ὑπάρχουσιν ἐλπίδες, καθότι, ὡς ὑποτίθεται, τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἶχον τεθῆ αὐτόθι ὡς ἔχουσι νῦν.

Ἀμφότερα ἀπεστάλησαν ἤδη ἐξ Αἰδινίου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν ὁ ἐν Βερολίῳ καθηγητῆς τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας Δρ. Κάουφμαν ἐπεχείρησε μερικὰς ἀνασκαφὰς, κατὰ Σεπτέμβριον 1888, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σώματος τῆς εἰς τὰς χεῖρας του εὕρισκόμενης ὡραίας κεφαλῆς τῆς Ἀφροδίτης. Ἀτυχῶς μεθ' ὅλας τὰς τότε προσπάθειάς καὶ ἀρεύνας, γενομένας ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ μακαρίτου ἀρχαιολόγου Χούμαν, οὐδὲν ἀνεκαλύφθη, μόνον δὲ ἐπετεύχθη, ἡ ἐκχωμάτωσις τοῦ χώρου τοῦ θεάτρου τῶν Τράλλεων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικοῦ ἰνστιτούτου Δρ. Δαῖρπελδ. Οὐδὲν λοιπὸν παράδοξον τὸ εὐρεθὲν σήμερον ἀκέφαλον ἄγαλμα νὰ εἶναι ὁ ζητούμενος τότε κορμός.

— Ἐντὸς τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνευρέθη κυθώτιον περιπεφραγμένον διὰ μολύβδου περιέχον μικρὸν δέμα ἱματίου κεκαλυμμένον διὰ παπύρου, φέροντος εἰς εἰκοσι Ἑλληνικοὺς στίχους προσευχῆν καὶ δύο μορίας ἐμβρύων. Τὰ ἔμβρυα ὑποτίθεται ὅτι εἶνε τοῦ 1ου Μ. Χ. αἰῶνος. Ἐν δὲ τῇ συνοικίᾳ Ἀμφουστῆ τῆς Ἀλεξανδρείας ἀνεκαλύφθη σειρά κατακομβῶν μετὰ τοιχογραφιῶν ἄριστα διατηρουμένων Πομπηϊκῶν ρυθμοῦ. Μία τούτων εἰκονίζει πλοῦα πολυεμικά Αἰγυπτιακά ἐν ναυμαχίᾳ.

— Ἀπέθινεν αἰφνιδίως ἐν Ἀθήναις ὁ καθηγητῆς τῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ Ἀντώνιος Οἰκονόμου. Ὁ μεταστάς ἐσπούδασεν ἐν Γερμανίᾳ δημοσίᾳ δαπάνῃ, διετέλεσε δὲ γυμνασιάρχης ἐν Θεσσαλονίκῃ. Διεκρίνετο διὰ τὸ εὐμεθόδον τῆς διδασκαλίας, καὶ πολλοῦ δ' εἰργάζετο συγγραμμάτων «Ἱστορίαν τῆς Τέχνης» ἣν ἀτυχῶς ἀφίνει ἀσυμπλήρωτον.

— Ὁ κ. Βίλχελμ ὠμίλησεν ἐν τῷ Γερμανικῷ ἰνστιτούτῳ περὶ ἐπιγραφῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Δαῖρπελδ περὶ τῆς Τροίας παρὰ τῷ Ὀμήρῳ καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι.

— Ἡ ἐν Γενούῃ ναυαγεραισιακὴ ἐταιρεία ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἀνέλκυσιν τῶν ἐν τῷ βυθῷ Κυθήρων ἀρχαιοτήτων.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Μετὰ τὴν πλήρη διάσπασιν τῶν καλλιτεχνῶν ἕνεκα τῶν ἐκθέσεων τῶν "Εκθεσις διοργανουμένων ἐκάστοτε ὑπὸ διαφόρων Οἰκονόμου ἐπιτροπῶν καὶ σωματείων, εἶνε ἡ τρίτη αὕτη ἐκθεσις μεμονωμένη, ἔργων πάντων τοῦ ἰδίου καλλιτέχνου. Ἡ φήμη δὲν ἡνέκησε πολὺ μέχρι τοῦδε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Οἰκονόμου. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀπείριστος καὶ εἰς τὸ βῆθος μιᾶς στοᾶς ἐκθεσις του δὲν ἔγινε κοσμοβριθὲς κέντρον.

Ἐκ τῶν ἔργων ἅτινα ὁ μετρίοφρων καλλιτέχνης ἐκθέτει—καὶ εἶνε τοπειογραφίαι, ἐπιτραπέζια, προσωπογραφίαι, συνθέσεις—ὁ «Ἀρραβῶν» εἶνε πῖναξ πολλῆς ἀληθείας, ἀναπαριστῶν τὴν χαριτωμένην ἀφελειαν τοῦ χωρικοῦ βίου. Ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου ἔχει ἐμπνευσθῇ καὶ ἡ «Βλαχοπούλα» ἡ δρόψασα στάχεις. Ἐκ τῶν τοπειογραφιῶν του ὑπερέχουν τὸ «Πεῦκον», ὅπερ θὰ δημοσιεύσωμεν μετὰ τοῦ «Ἀρραβῶνος», διακρίνονται δὲ διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ χρώματος τὸ «Τοπίον τοῦ Λυκαβηττοῦ», ὁ Κηφισὸς διαρρέων τὴν Κολοκυθοῦν, ἡ «Μονὴ Ταξιαρχῶν», ἡ «Πτωχικὴ οἰκία ἐν Καισαριανῇ». Ἐκ τῶν προσωπογραφιῶν, ἡ «Κεφαλὴ κόρης» καὶ ἡ κεφαλὴ γέροντος, ἔχουν πολλὴν δύναμιν καὶ ἔκφρασιν, ἐκ δὲ τῶν σκιστῶν του, ὁ «Μοναχὸς» ἔχει ὅλην τὴν σκιερὰν ποιήσιν τῶν κελλίων.

—Ἐγένετο ἡ βράβεισις τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ Ἀβερωφείου κληροδοτήματος τῆς Καλλιτ. σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ ζωγραφικῇ εἰς τὴν ἕκτην τάξιν οἱ Α. Χρηστοφῆς καὶ Γ. Χρήστου· εἰς τὴν πέμπτην Κ. Κωνσταντινίδης καὶ Ι. Ψαρρός· εἰς τὴν τρίτην Δ. Δήμας, Α. Κύπριος, Ν. Δέβης. Ἐν τῇ πλαστικῇ, εἰς τὴν ἕκτην τάξιν Ι. Κουλουρῆς καὶ Ι. Γαβαλάς, εἰς τὴν πέμπτην Μ. Θεοχάρης, εἰς τὴν τετάρτην Ι. Βούλγαρης καὶ Ε. Μαυροῦδης. Ἐν τῇ χαρακτικῇ ὁ Δ. Κούνης. Ὁ κ. Κουλουρῆς ὅστις διὰ τῆς ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυίας του προδίδει πλούσια καλλιτεχνικὰ χαρίσματα, κατὰγεται ἐκ τῆνου, τὰ πρῶτα δὲ μαθήματα ἔλαβεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ κ. Φιλιππότου.

—Ἐν Καίρῳ ἤνοιξε πρὸ ὀλίγων ἡμέρων ἡ ἐτησία καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, τὴν ὁποίαν διοργανῶνουν οἱ ἐκεῖ καλλιτέχναι. Εἰς τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἔλαβον καὶ ἐφέτος μέρος "Ἑλληνες καλλιτέχναι, ἐν οἷς ὁ κ. Ράλλης, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, διαμένει τὸν χειμῶνα ἐν Καίρῳ καὶ ἔχει ἐκεῖ τέλειον ἐργαστήριον, ὁ κ. Τσιριγώτης, ὁ ὁποῖος ἐφέτος δὲν ἐκθέτει αἰγυπτιακὰ καὶ ἀνατολικά θέματα ἀλλὰ παρουσιάζει γυμνά τὰ ὅποια μετ' ἐνθουσιασμοῦ κρίνουν αἱ ἐγχώριοι ἐφημερίδες, καὶ ὁ ἐκ Κερκύρας ζωγράφος κ. Σκροβίλης, ὁ ὁποῖος ἐκθέτει διαφόρους τοπογραφίας.

—Πολλοὶ ζωγράφοι καὶ γλύπται ἐν Βουκουρεστίῳ ἱδρυσαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Timea Artistica καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς πρὶν κηπίσης διὰ δόχου Μαρίας σύλλογον καλλιτεχνικόν, ὅστις διωργάνωσε ἐκθεσιν διὰ τὴν 1)14 Μαρτίου, περιλαμβάνουσαν ἔργα, μόνον τῶν μελῶν τοῦ σωματείου.

—Εἰς τὸ ἐν Βερολίῳ μουσεῖον τοῦ αυτοκράτορος Φρειδερίκου ἄγνωστοι, θύματα ἰσως θρησκευτικῆς μαρτίας κατεξέσχισαν διὰ κοπτεροῦ ὄργανου δύο πολυτίμους εἰκόνας παριστώσας τὴν Παρθένον Μαρίαν καὶ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ. Αἱ εἰκόνας αὗται ἀνῆκον εἰς τὸν ΙΔ'. αἰῶνα καὶ ἤξιζον πλέον τῶν 500,000 χρ. φρ.

ΓΑΥΠΤΙΚΗ

Γερμανοὶ καὶ Ἱταλοὶ ἀνταλλάσσουν φιλοφρονήσεις καὶ ἀγάλματα. Πρὸ τινο; ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐδώρησεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἰακῆτε. Εἰς ἀντάλλαγμα οἱ Ἱταλοὶ ἐτοιμάζουσιν

ὅμοιον δῶρον διὰ τὴν πόλιν τοῦ Βερολίνου, εἰς ἣν θὰ προσφέρωσι τὸ ἄγαλμα τοῦ μεγαλειτέρου ποιητοῦ των, τοῦ Δάντου. Περιέργον ὅμως εἶναι ὅτι ἄγαλμα τοῦ Δάντου δὲν ἐκόσμει οὔτε τῆς Ρώμης τὰς πλατείας, μετὰ τὴν εὐκαιρίαν δὲ αὐτὴν ἀπεφασίσθη νὰ ἐπανορθωθῇ καὶ τὸ ἀδίκημα τοῦτο εἰς τὸν δαιμόνιον ποιητὴν τῆς Κολάσεως. Ὑπὲρ τοῦ δευτέρου τοῦτο ἀγάλματος ὁ Βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ προσήνεκε πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

—Ἐν Ἀγίᾳ Λαύρᾳ θὰ ἐγερθῇ Ἡρώων τῶν ὑψωσάντων τὴν σημαίαν τῆς Ἑλευθερίας. Πρὸς τοῦτο συνεστήθη πολυμελὲς ἐπιτροπὴ.

—Ἐν Καπιτωλίῳ τῆς Ρώμης θ' ἀνακαλυφθῇ λίαν προσεχῶς προτομὴ τοῦ Β. Οὐγκώ. Ὁ μέγας Ἱταλὸς ποιητὴς Καρδούτση μεταβαίνων εἰς Ρώμην θὰ προσφωνήσῃ τὸν συγγραφεὰ τῆς «Παναγίας τῶν Παρισίων».

—Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐτελέσθησαν εἰς Foggia τῆς Ἰταλίας ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως πολλῶν γερουσιαστῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπισημοτήτων τὰ ἀποκαλυπτῆρια λαμπροῦ ἐξ ὀρειγάλκου μνημείου, ὅπερ ἡ πόλις ἀνήγειρεν πρὸς τιμὴν τοῦ τέκνου της Xavier d'Altamura, διαστήμου ζωγράφου, οὗτινος πολλὰ ἀριστουργήματα θαυμάζονται ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Ἀλταμούρας συνδεόμενος μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ γάμου του μετ' Ἑλληνίδος ἐκ Σπετσῶν, ἦτο πατὴρ τοῦ πρό τινων ἐτῶν ἀποβιώσαντος ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεώς του καὶ πολλὰ ὑποσχόμενου Ἰωάννου δ' Ἀλταμούρα, θαλασσογράφου, ἐκπαιδευθέντος ἐν Δανίᾳ δαπάναις καὶ μερίμνῃ τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως. Μόνον ἐπιζῶν τέκνον τοῦ διαστήμου ζωγράφου εἶναι ὁ ἐν Παρισίοις εἰσέτι διαμείνων ἐπίσης ζωγράφος Ἀλέξανδρος δ' Ἀλταμούρας. Σύζυγος τοῦ Ἀλταμούρα ἦν ἡ Ἑλληνὶς θαλασσογράφος Ἀλταμούρα, τὸ γένος Μπούκουρη, ἡ πρὸ διετίας ἐν Σπέτσαις θανούσα.

ΧΑΡΑΚΤΙΚΗ

Ἡ διοίκησις τῆς Ἑθν. Τραπέζης ἀνέθηκεν εἰς τὸν κ. Γεώρ. Ἰακωβίδην τὴν σύνθεσιν τοῦ μεταλλίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκκοπῇ κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐορτὰς τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς Τραπέζης. Τὸ μετάλλιον φέρει ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἰς συνδυασμὸν καλλιτεχνικῶτατον, καὶ κατὰ κατατομὴν, τὰς μορφὰς τῶν τεσσάρων μέχρι τοῦδε διοικητῶν τῆς Ἑθν. Τραπέζης, ἦτοι τοῦ Γεωργίου Σταύρου, τοῦ Μάρκου Ρενιέρη, τοῦ Παύλου Καλλιγᾶ καὶ τοῦ Στεφάνου Στρέϊτ, ἐπὶ τῆς ἄλλης δ' ἀπεικόνισιν τοῦ μεγάρου τῆς Τραπέζης. Ὁ κ. Ἰακωβίδης ἐργάζεται καὶ τὴν προσωπογραφίαν τοῦ ἀειμνήστου Παντιᾶ Ράλλη.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐν Παρισίοις θριαμβευτικῶς παρίστανται ἡ «Θεοδώρα» τοῦ Σαρδοῦ ἀπὸ τὴν Σάρραν Βερνάρ. Πλείστας εἰκόνας ἐκ φωτογραφιῶν διαφόρων σκηνῶν τοῦ δράματος δημοσιεύει τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ «Théâtre». Ἐκ τῆς παραστάσεως τῆς «Θεοδώρας» ἐμπνευσθεῖσα ἀπέστειλεν ἡμῖν τὰς δημοσιευομένας ὥραις ἐντυπώσεις ἡ διακεκριμένη ἐρασιτέχνης κυρία Θεῶν Παππᾶ, τὸ γένος Δρακοπούλου.

—Ἡ Ἑταιρία πρὸς Διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων σκέπτεται νὰ διοργανώσῃ διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔαρ διδασκαλίαν τῆς «Ἰριγενείας ἐν Ταύροις» εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου. Ἡ διδασκαλία θὰ γείνη ἀκριβῶς ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Οἱ ἡθοποιοὶ θὰ φέρουν καθόρους καὶ τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα τῆς ἀρχαίας περιβολῆς. Σκοπὸς τῆς Ἑταιρίας εἶνε νὰ δώσῃ οὕτω ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐδιδάσκοντο τὰ δράματα κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν.